

EN EL 14 D'ABRIL DE 1935

FEROTYL

Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminalis); de la impotència y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631
Preu: 21'75 ptes.

TISORES, NAVALLES I MAQUINES BARBERES

MARCA
ARTERO

REGISTRADA
SON LES MILLORS

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL

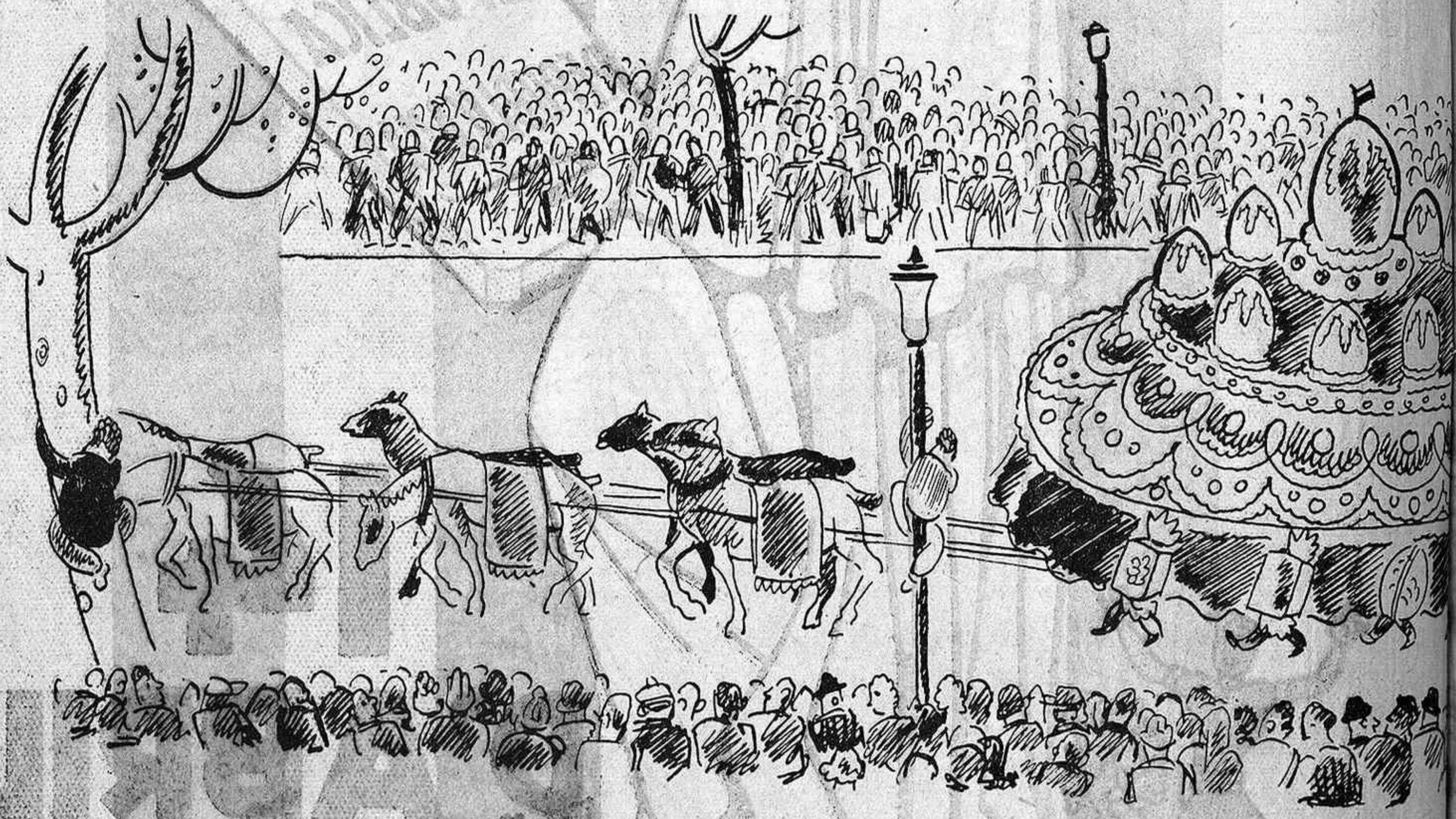
Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

TAPES ESQUELLA 1934

RELLIGAT I TAPES
D A U R A D E S

Pessetes 8'50

Carnavalada

sentada pels d'«Avui», amb la següent nota. La poesia és inserida a primera plana del diari de la Lliga («reusense»): «Avui comencem a publicar el primer treball del nostre nou col·laborador, escriptor ben conegut i exquisit poeta del Priorat, En Salvador Estrem i Fa. Creiem que aquesta nova adquisició serà ben plaent als nostres lectors. «Avui» aplega tots els escriptors d'aquestes comarques amb la màxima reconeixença. Sigui ben vingut l'amic Estrem i Fa.»

Per conèixer el que diu «la nova adquisició» d'«Avui», als lliguers de Reus, llegiu la darrera lletra de cada vers. I nosaltres ens imaginem el molt *que haurà plagut* als llegidors d'«Avui» l'adquisició que ha fet el seu diari amb «l'exquisit poeta i amic» S. Estrem i Fa.

El que per la nostra part trobem detestable, i en fem retret al faceciós poeta, és l'haver adreçat un estirabot semblant: «Al plorat mestre, Ignasi Iglésies».

I ens dol que el nom de S. Estrem i Fa ens hagi de venir, malgrat es tracti de fer una broma als de la Lliga, de faisó tan poc nova i amb tan mal gust.

D'això se'n diu delicadesa

En Frígola ja ficat la noia a l'Ajuntament.

I explica als amics que ell ha endollat la filla, ara, i no després, per delicadesa.

En Frígola està convençut —segons ens diuen— que dintre poc manegarà les cireres dintre la casa gran, i podrà intervenir eficaçment a les noves fornades de funcionaris municipals que es preparen.

I diuen que en Frígola diu: «Aleshores hauria pogut fer entrar la noia al Municipi. Però aleshores no estaria bé, ni fóra delicat. M'he estimat més fer-li entrar ara, que no hi sóc, i així quan hi sigui en tindrè prou amb augmentar-li la categoria, i el sou, naturalment».

Si la delicadesa radical d'en Frígola no és delicadesa, que vingui qui vulgui i ho digui!

Mossèn Tusquets i els maçons

Mossèn Tusquets, no para. Així ho assegura ell. Mossèn Tusquets segueix la caça de maçons, de filomaçons, de rotaris, de teosofistes, etc., etc.

Ens asseguruen que Mossèn Tusquets segueix actualment les passes d'en Botella.

Botella dona la mà, i, per un accident de treball que li trocejà les falanges de dos dits, Botella apreta d'una faisó especial les mans que estreny.

Això ja havia inquietat l'ex-secretari del doctor Aiguader, el simpàtic Ricard Miquel: «Ve un al despatx de l'alcalde —deia aquest—, que m'estreny la mà i em fa uns signes apretats que no sé què signifiquen.» Es tractava d'en Botella.

Després les estretes de mans d'en Botella, fan inquietar en Fernández Puig.

Ara fan inquietar Mossèn Tusquets. Però no creguen que l'explicació del defecte físic d'en Botella, convençí Mossèn Tusquets.

«Allò, aquelles estretes, vol dir alguna cosa», explica el reverend. I segueix l'ombra d'en Botella, vagi en Botella on vagi. Fins al barri xinès —ens diuen que va Mossèn Tusquets— seguint l'ombra d'en Botella.

I Mossèn Tusquets no para. Els maçons, els filomaçons, els teosofistes i els rotaris li embarguen tot el temps.

Conferència: Cassimir Giralt

Cassimir Giralt ha volgut recordar la Quaresma i ens ha donat un exercici espiritual laic. Confessem que ens ha convençut més Cassimir Giralt que el Pare Laburu.

La conferència de Cassimir Giralt ha estat llampurant. Es veia que recordant l'esmentat pare, oposava eloqüència a eloqüència. I deia Cassimir Giralt: «Les dots excepcionals del Pare Laburu». No creiem que el Pare Laburu hagués dit justicierament: «Les dots excepcionals de l'«hombrecito» —això d'«hombrecito» és un dir «laburesc»— Cassimir Giralt.

Els qui escoltaren Cassimir Giralt —que foren molts— aplaudiren els seus laïcismes com haurien aplaudit els fidels el Pare Laburu, si a Santa Maria de la Mar s'hagués pogut aplaudir.

A la conferència, no hi assistí el senyor Pich i Pon. A dos quarts de vuit, hi ha exercicis espirituals dels altres a l'església de Sant Josep Oriol.

Estrenes matinals

A la primera funció matinal que han fet al Pal·liorama s'ha estrenat el «Víctor Daura», d'en Navarro Costabella.

El teatre vessava d'autors, d'actors, d'amateurs, de crítics.

La qual cosa vol dir que la xafarderia era violenta.

Víctor Daura, des de l'escenari, explica: «He comprat un quadre vell! Carot! Carot!»

Un autor dramàtic apunta: «No serà un Carot?»

Surt Isabel fora l'escenari la simpàtic Josefina Munné—, encenent la cigarreta i creua una cama damunt de l'altra.

Un crític diu: «Es tracta d'una dona moderna». Efectivament, a la rèplica que segueix, Isabel explica als espectadors: «Jo sóc una dona molt moderna».

Surt el Pare Salvador, jesuïta. Quan encara no ha dit sis frases, es sent aquest comentari: «Si aquest jesuïta hagués estat un jesuïta caneloni, com el Pare Laburu, hauria fet pujar l'obra un cent per cent. Llàstima que es tracti d'un jesuïta «bacallà amb mongetes».

I així tota la representació de «Víctor Daura» fins al final, quan Víctor soluciona el conflicte casant-se amb la seva nora. ¿Com s'hauria resolt això si l'home no arriba a ésser vidu?, pregunta un.

Dóna el mot final un afeccionat esgarrapadorament ingenu «M'he pogut donar compte que tots els crítics

— Que no es despertí, ara que ja li tenim el peu al coll.

rebentaven l'obra. Ja veureu quin èxit de crítica tindrà!»

El matinal primer del Poliorama fou tan interessant des de l'escenari com des de la sala d'espectacles. Double spectacle.

Constatacions sense importància

La inauguració del pont que comunica Coll-Blanch i la Torrassa amb el Metro, fou un èxit de públic que trencava el cor.

Unes banderetes, uns domassos, uns fanalets, uns discursos, unes garlandes, tres aplaudiments i sis mans. Un autèntic èxit popular, però sense poble.

* * *

A la secció municipal de Cementiris, hi havia un funcionari que es deia Sepulcre i n'hi ha un que es diu Calavera.

Així es pogué donar el cas, quan en Sepulcre encara vivia, que en Martorell cridés: «Sepulcre, fes portar un nínxol per en Calavera».

* * *

Ha estat nomenat secretari de la Nova Junta «d'A-

bastos», reorganitzador l'aguerrit i d'honor extremat capità Gerard Rovira, ex-secretari de l'ex-alcalde militar, Martínez Herrera.

* * *

Les temporeres, menors d'edat, ingressades suara a l'Ajuntament, organitzen un cos de ball per fer una festa benèfica. Per invitacions a L'ESQUELLA.

* * *

Sempre que hom entra a determinat despatx municipal, se sent que truquen al telèfon. I el qui contesta diu:

«¿Qué hay de nuevo, monada? ¿Qué te pasa, encanto? ¿Qué me has de decir, ricura?»

* * *

En Pina ha estat nomenat Inspector d'Albergs Nocturns.

* * *

Es diu que l'alcalde de Marsella ha escrit al senyor Pich i Pon. S'ignora el contingut de la carta.

* * *

Es diu que s'ha prohibit la venda de carn de cavall perquè les casernes no es quedin sense.

GLOSSARI

14 d'Abril o 28 de Desembre

Cada any, pel 14 de juliol, els carrers de París bullen de festes. La gent es llança a la tabola grassa i eixordadora, el mateix que nosaltres per la revetlla de Sant Joan però sota el voleiar de les banderes tricolors de la Revolució i al so majestuós de "La Marsellesa".

Els francesos tenen raó de celebrar amb entusiasme frenètic i expansions a dojo la diada nacional del 14 de juliol, perquè aquesta data vol dir enderrocament de la Bastilla i dels privilegis, instauració dels drets de l'home i una obra secular pastada amb sang prolífica—és a dir, no vessada estúpida—i enrobustida per altes i nobles accions d'heroisme i de valor constructiva.

El que trobaríem incompreensible és que nosaltres celebréssim amb gatzara i alirets de joia pueril, com alguns ho porten de cap, l'aniversari d'aquell 14 d'abril que féu néixer tantes d'esperances. Em faria l'efecte d'aquell qui hagués tret la rifa i, després de deixar-se prendre els diners abans de començar a gaudir-se'n, festegés níciament la facècia.

El 14 d'abril va venir amb una ingenuïtat i manca de malícia perfectament primaverals. Pel que respecta a Catalunya, podríem anomenar el que succeí aquella diada amb el títol de "somni d'una nit de primavera", com quatre anys més tard podríem parlar d'un "despertar d'una nit de tardor".

Endavant les atxes!, ja que es tracta de cavalcades amb al·legories de cartró i de purpurina. Que hom engegui els coets que vulgui, com a paròdia d'estels lluminosos, i que uns quants centenars de pobres diables passegin disfressats en competència amb unes dotzenes

Al·legoria de la República passada.

de disfresses de més preu que remenen les cireres, tallen el bacallà i fan la viu-viu a les costelles dels eters badocs. D'aquells badocs que l'endemà del 14 d'abril es creien haver arribat sense esforç i de franc a la sospirada terra de Xauxa.

En una taula ben parada i amb la prometença d'un bon dinar, fan goig les flors, els llums, els bibelots i els acords de la música en competència amb la remor de culleres, ganivets i forquilles. Armar, però, tota aquesta parençosa plataforma quan ens han buidat el

rebot i —com dèiem la setmana passada— el més calent és a l'aigüera, és una broma pesada o bé un acte de manifesta inconsciència.

"Medita, hombre, medita", com deia el Pare Laburu. I si després de la meditació no en traiem cap ensenyament pràctic, no ens restarà més que donar la raó a aquell vell adagi que els pobles tenen els governs que es mereixen.

PANICAL

Cronòmetre

JUGAR AMB DUES CARTES

El campionat de la Primera categoria «B»—abans Segona Preferent—ha estat enguany un èxit degut al joc competidíssim que s'ha fet en la darrera etapa de classificació. Havíem parlat sovint de la situació dels clubs que portaven una classificació igualadíssima de punts i que arribaven les darreres jornades del campionat sense que es veiés la possibilitat que algun d'ells fos campió. Tot feia creure que hi hauria emoció fins als últims dies de lluita i que el club que fos campió, ho tindria ben guanyat.

Un fet, però, s'ha produït que ha vingut a deslluir l'èxit esportiu i fins l'espectacular de la prova. Els clubs que començaven a quedar allunyats per a jugar la promoció s'han aprofitat d'una martingaleta de mala fe per guanyar el que esportivament no havien aconseguit en els camps de joc. Assabentats que altres cercles presentaven jugadors, la situació dels quals podia perjudicar l'equip que els arrengrava, han esperat cursar una denúncia a la Federació Catalana, quan el campionat arribava a les acaballes, per tal d'aconseguir que fossin els referits cercles sancionats, i perdessin els punts guanyats en partits que actuaven aquests elements, i milloressin la seva posició beneficiant-se així federativament, del que per manca de mèrits no havien assolit.

Cal explicar el cas perquè es compregui, car presenta dos aspectes diferents però que tenen una mateixa fi.

El primer cas, el més seriós i que produirà més estralls en la classificació, és el d'uns jugadors que havent aconseguit el servei militar al Marroc van jugar campionat local en equips marroquins, i que llicenciats a principi de febrer, van tornar a la Península, i un cop ja lliures de servei, signaren contracte amb clubs catalans dels que juguen la promoció.

Un d'aquests clubs és l'Horta, que es troba situat a quart lloc i té segur jugar la promoció a primera categoria. Ha fet jugar al mig centre Gómez, que havia actuat als campionats marroquins, i de divuit punts que té guanyats possiblement no n'hi quedarà cap, si hom té en compte que per cada partit que ha jugat Gómez, perd tres punts: els dos del partit i un de càstig que els reglaments assenyalen.

El segon cas és la denúncia que ha estat cursada pel Cal·lella, contra el Granollers, per haver fet jugar dos elements que sorprenent la bona fe dels clubs fingien ésser «amateurs», i havien jugat en clubs de la segona categoria regional, i per tant calia la baixa del club de procedència que els deixés lliure per a signar per un altre cercle.

El Granollers, a punt de guanyar el títol de campió, corre el perill de perdre el que ha aconseguit.

¿Es just que, ara, els Comitès de Competició castiguin aquests clubs que es troben en l'un i en l'altre cas, quan fou autoritzat a la Federació l'arreglament dels jugadors? ¿De què serveix el control del fitxer federatiu?

¿Es just que amb tota la mala fe hi hagi club que havent fet jugar un element en el mateix cas, i assabentat, després de fer-lo jugar un partit, del perill que corria, callés per esperar que el campionat anés endavant i denunciar el fet quan en veurà que no podia classificar-se, cerqués amb mala fe, per un mitjà il·lícit que els reglaments emparen, guanyar els punts perduts enlloc d'avisar del perill els altres clubs quan s'adona del fet?

Els procediments no són pas gens esportius i és una llàstima que precisament, ara, que tant s'han discutit els drets de la segona categoria, es donin aquestes proves de manca de categoria esportiva, quan als camps de joc es venia palesant altra cosa.

AQUELL

Altaveu indiscret

La Carme Soriano va batre el diumenge el rècord d'Espanya dels cent metres d'espatlla, a la piscina del Barcelona. La campiona veu que la seva germaneta apreta un xic massa i no vol quedar-se retrassada. No està bé que Enriqueta, essent més jove, li mengi sopes al cap, com diu la dita.

* * *

Han estat un èxit espectacular les exhibicions de l'equip tenístic dels Angels a les pistes del carrer Ganduixer.

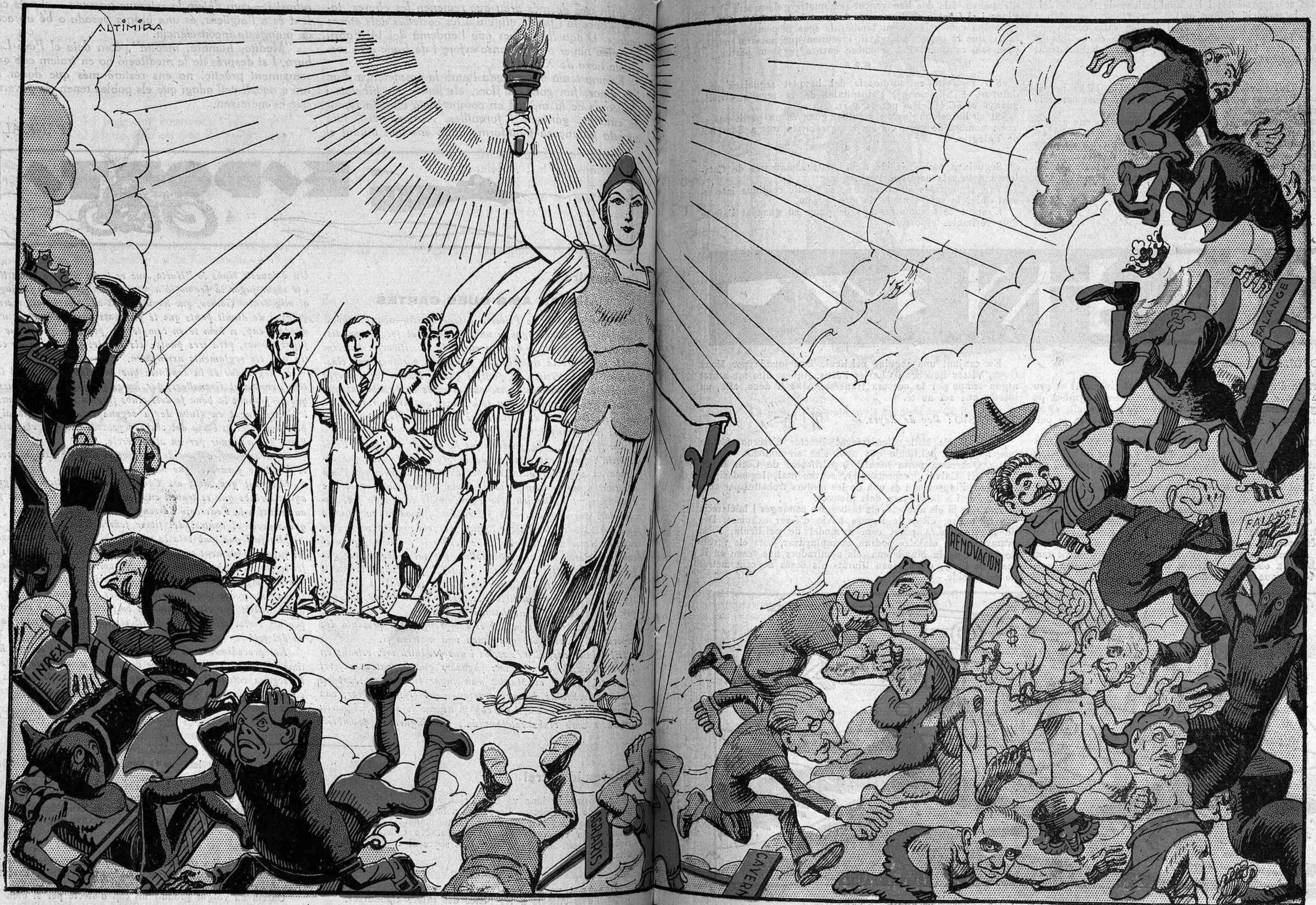
Hines i Culley han sortit vencedors per quatre victòries a una.

En Blanch és l'únic dels nostres tenistes que pot presumir. El qui menys semblava capaç d'aconseguir coses notables és l'únic que ha guanyat i al qui es deu l'única victòria. En Blanch ha fet blanc el que semblava negre.

* * *

Grau Garcia ha sorprès tothom amb la seva reaparició al campionat de marxa atlètica, guanyant el títol i batent el rècord de la distància.

Garcia ha volgut produir un cop d'efecte per si eren dis-

-No ho confongueu! Es tracta d'una República autènticament republicana

cutides les seves protestes i les anul·lacions de rècords dels altres per intervenció federativa.

Felicitem Garcia per l'èxit. Així és com calia començar: demostrant facultats que ningú no li regateja en competició amb els nostres millors marxadors i no amb habilitats al marge de l'esportivisme.

* * *

Marcel Thil havia de combatre amb Vilda Jacks per al campionat d'Europa però no s'ha efectuat el combat per lesió del campió del món.

Aquestes lesions a la vigília d'un combat no ens acaben de convèncer. Sovint acostuma a ocórrer que la lesió ha estat de taquilla i que l'empresa tem no treure les despeses d'organització, o que el campió cerca fugir d'estudi.

Volem creure, però, que Marcel Thil no deu tenir por del xec i que, a París, hi ha p ou afició perquè Dickson no hagi de recórrer a les certificacions mèdiques.

* * *

El Granollers i el Júpiter han començat bé el campionat

d'Espanya. Els dos han vençut per quatre gols a zero el La Plana i el Güetxo el diumenge. Ara només manca que Girona i Europa comencin batent també als seus respectius contrincants, que la copa s'allargassi, i veurem què passarà amb la promoció catalana. Pel setembre encara jugarem partits.

* * *

Els resultats extraordinaris del basquet segueixen produint-se. El diumenge, l'Hospitalet de la segona divisió, guanyà el «C. E. E.» per 61 a 11.

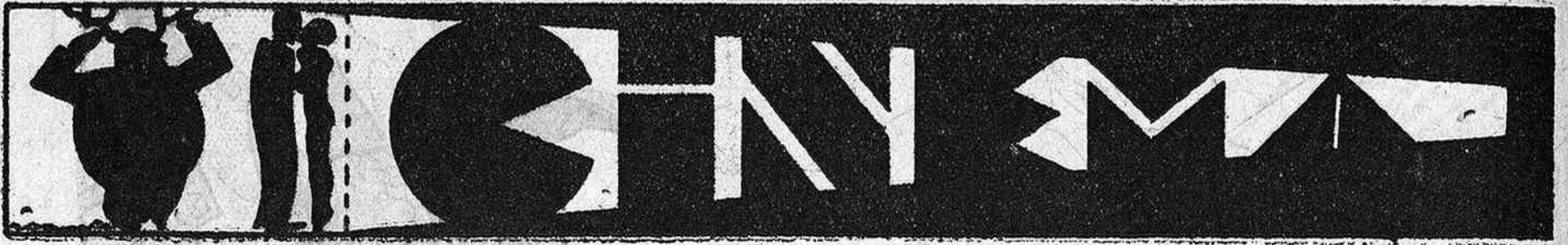
Si el Barcelona jugant a futbol guanyés un partit per aquest nombre de gols, els socis ingressarien tots a Bant Boi de l'alegria.

* * *

Segueixen amb èxit els campionats «amateurs» de Catalunya a la sala de l'Iris Park.

Van seguint les eliminatòries; el públic continua interessant-s'hi i la sala s'omple de gom a gom.

L'esport dels autèntics-cops de puny ha guanyat l'afecte dels veritables esportius.

METROPOL: *La Banca Nemo.*

Es tracta d'una obra de teatre portada al cinema. I es veu que «La Banca Nemo» és una adaptació cinematogràfica de la coneguda obra, del mateix títol, de Lou's Verneuil, estrenada per Víctor Boucher, el qual també protagonitza la pel·lícula.

L'adaptació és feta per Marguerida Viel. Una bona adaptació feta amb sensibilitat i tacte. Louis Verneuil és un home d'absolut teatre. Els seus èxits són de teatre: el que vol dir de paraula.

«La Banca de Nemo» —amb marcades al·lusions a l'afer Stavisky—, és obra de diàleg viu: tot hi és supeditat. No és imatge, com ha d'ésser el cinema. Margarida Viel ho ha tingut en compte i no ha volgut dissimular que el film venia del teatre, fins hi marca els actes. El diàleg, conservat en el que és possible, fa pas a la dolça peresa intel·lectual que demana el cinema corrent, però és diàleg. La lògica de teatre també s'ha obert pas damunt la lògica del cinema, que és una lògica que fa salts damunt la naturalitat.

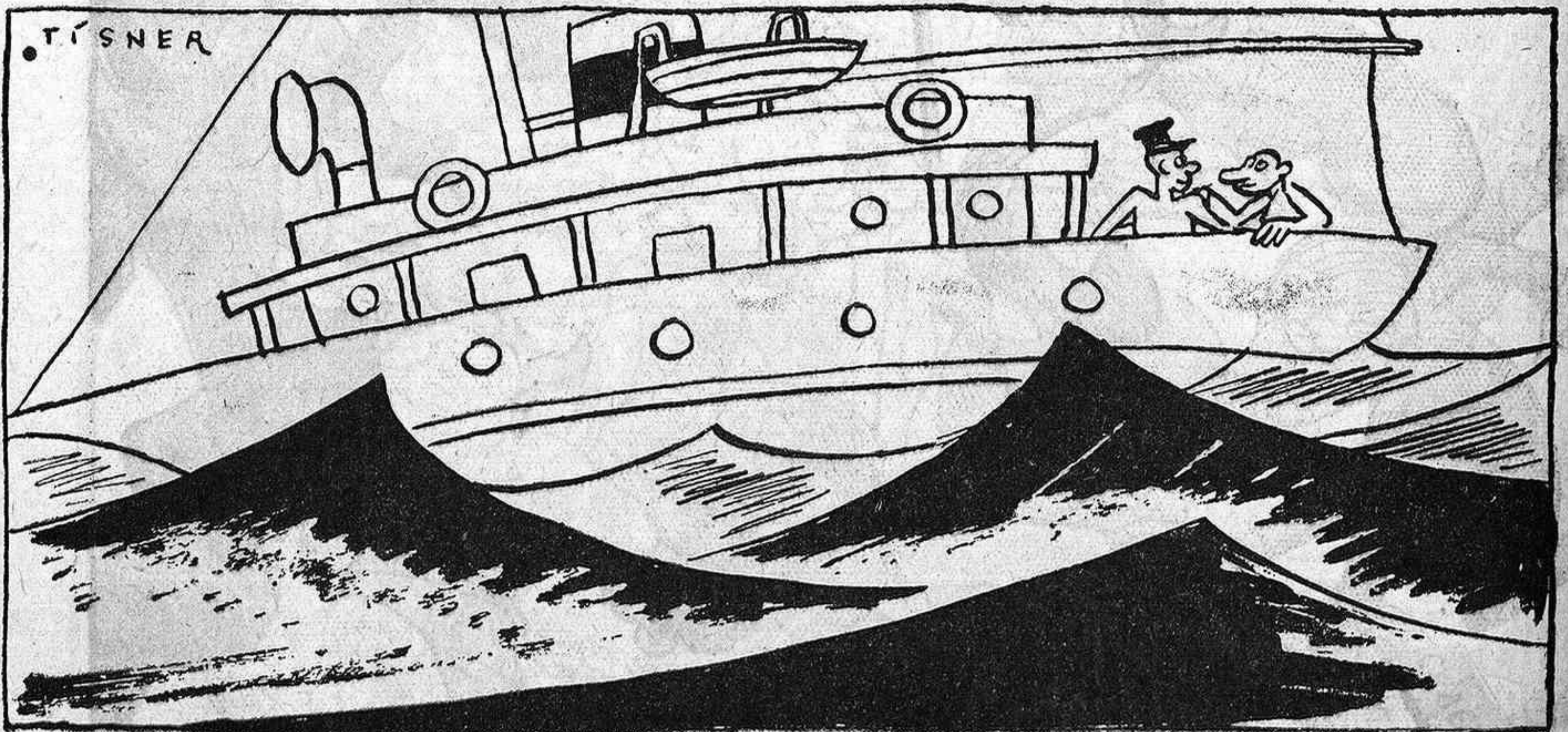
En conjunt una regular pel·lícula ben jugada per Mona Goya, Víctor Boucher i Charles Faltis. Aquest film fou aturat algun temps per la censura francesa. Això li dona, allà, un interès que ací no té.

FANTASIO: *Rey de Reyes.*

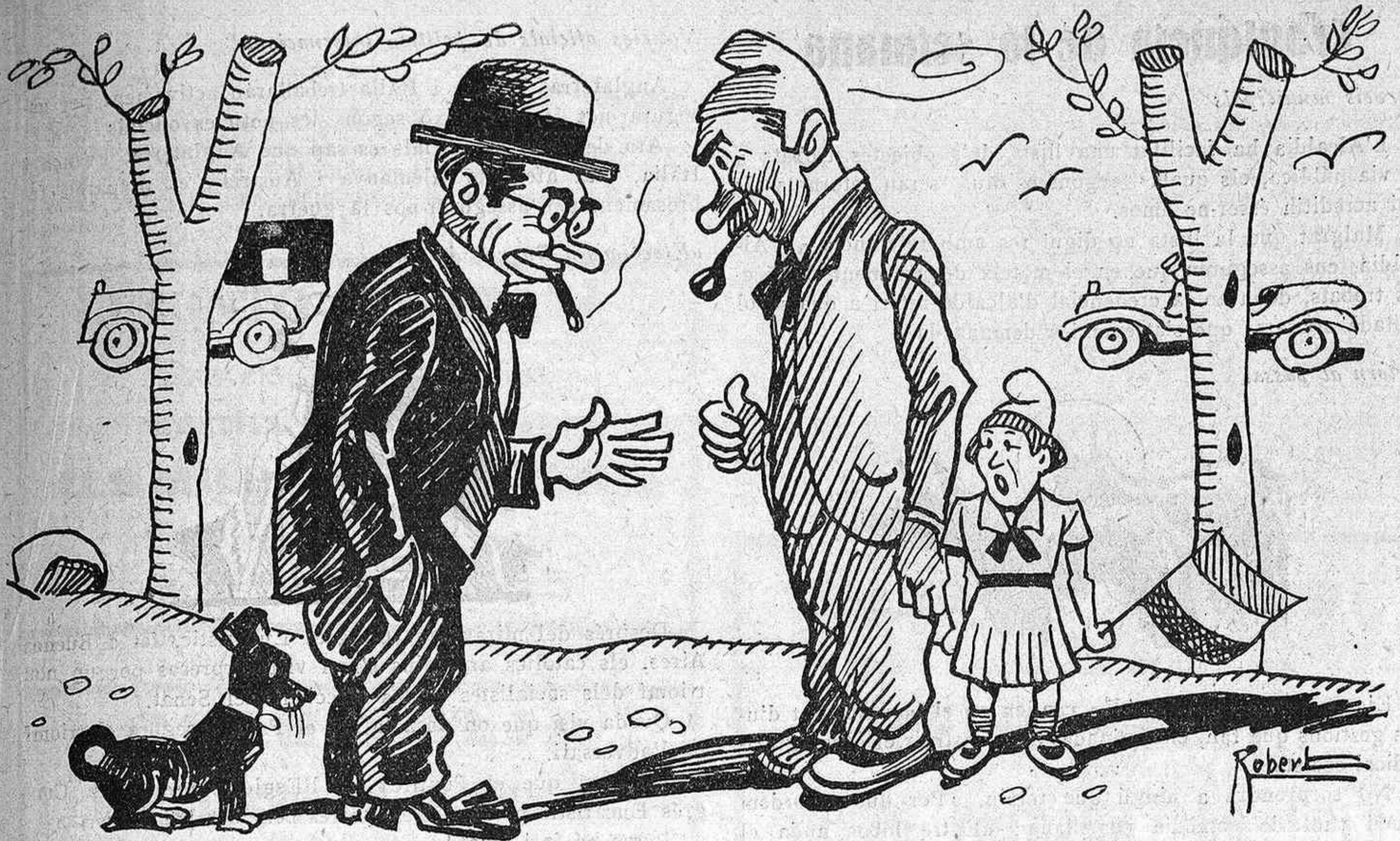
Cecil B. de Mille, l'enfarfegat director d'escena, féu fa temps aquesta pel·lícula que avui s'ha sincronitzat.

La Quaresma porta bacallà i pel·lícules de Cècil B. de Mille. El Calvari, espectacular, sentimental, legendari, és una font d'ingressos i és una de les millors troballes per arribar al cor i a la butxaca dels pietosos.

Ara que ja els anuncis, els bisbes, els canonges i la clerecia van al teatre, «Rey de Reyes» havia d'ésser exhumat. Des de la trona serà posat com a model de pel·lícula, i les «vamps» i els «fatals» podran exemplaritzar, sota els vestits de Crist i de la Magdalena, els admiradors que tenen en la resta de l'any, quan viuen lliurats als besos de cent metres de cel·luloide.

—Com que no amaina el temporal podríem baixar a fer unes quantes caramboles...

—Ja té quatre anys?

—Avui els fa.

La pobra! Us puja molt escanyada de llet i molt malalissa.

Cecil B. de Mille, ja enfervorit per Cleopatra ja per Jesús, prendrà nou alè per servir els comerciants que l'un dia fan pel·lícules del Gòlgota l'altre pel·lícules de bacanals egípcies, i podia pensar en el molt que ens plauria veure a Claudette Colbert fent de Maria.

COLISEUM: *Una festa en Hollywood.*

Metro Goldwyn Mayer. La Metro, amb «Una festa en Hollywood», torna a les cintes d'espectacle. Recordem «Hollywood Keones» i «Broadway Melody». Harry Raph ha fet de la nova cinta de la Metro una entretinguda desfilada d'artistes, des d'Stan Làurel-Oliver Hardy fins als lleons civilitzats de Culver City. Dibuijos de Walt Disney, Lupe Vélez, Jimmy Durante, Polly Moran.

Espectacularitat. Música enganxosa. Varietat. Luxe. I una exhibició esclatant d'elements, els elements amb què compta la Metro, que són molts i variats.

«Una festa en Hollywood» és una cinta entretinguda.

URQUINANONA: *El Burlador de Florencia*

Benvenuto Cellini ha caigut a les mans dels americans i, per tant, ha deixat d'ésser el Benvenuto Cellini de les memòries.

«El Burlador de Florencia» glosa l'obra teatral de E. D. Justus Mayer. Cellini es frivolitza encara més, es fa joganer, perd florentinisme per agafar zigs-zags ianquis.

El Cellini d'«El Burlador de Florencia» sembla sempre que ha ben sopat i ha begut l'especial xampany dels temps de la prohibició. Passa pels amors i les aventures sense haver portat mai màscara, i amb unes alegres tortes humorístiques de mig embriac elegant.

Frederich March encarna bé l'humorístic Cellini. Constance Bennet li fa un bon costat. Bona direcció de Gregory la Cava.

Una anècdota rigurosamente històrica

Un director de casa barcelonina de cinema parla amb l'encarregat de publicitat de la casa. (Consti que podríem donar noms.) I el director es queixa del molt que puguen els comptes de la propaganda.

L'encarregat de la publicitat va mostrant rebuts. El Director —estranyat aquest— els fulleja. Arriben els rebuts de la propaganda fets per la casa en un popularíssim diari català d'esquerres. El director es para i pregunta iradament a l'encarregat de publicitat: —«¿Per què tant anunci en aquest diari?»—«Es llegeix molt»—contesta l'encarregat de la publicitat. —«¿No segá paga que se compren pistolas para la gevolución?»—insisteix l'encarregat estranger, amb udol de tigre...

CAPITOL: *El Guapo.*

De la Warner Bross. Bona interpretació per part de James Cagney, és el més sobresortint d'aquest film.

La pel·lícula és una de tantes pel·lícules. Té bona presentació; és ben jugada, té bona fotografia. En altres temps hauria estat una gran pel·lícula. Ara és una pel·lícula més.

**Compreu
L'Esquella
de la
Torratxa**

Croniqueta de la setmana

Serveis municipals

L'Alcaldia ha facilitat una llista de's objectes trobats a la via pública, els quals —segons es diu— seran retornats als qui acreditin ésser-ne amos.

Malgrat que la llista no digui res amb referència a l'Alcaldia, ens asseguren que en el mateix departament d'objectes trobats, donaran la credencial d'alcalde interí a qualsevol ciutadà agosarat que s'atreveixi a demanar-la.

Retorn al passat

Els senyors Lerroux i Alba confien en el bon resultat d'unes gestions que fan, encaminades a reconstruir el bloc agrari-radical-cedista.

No sorprendrà a ningú que reïxin. ¿Per què recordem aquell títol de comèdia castellana: «Entre lobos anda el juego»?

Facilitats per al bloc

Organitzats per la «Unión Nacional Económica» es faran uns actes amb conferències, en els quals parlaran els senyors Cambó, Salazar Alonso, Martínez de Velasco i Anguera de Sojo.

Sabuts els noms dels oradors sabem ja les orientacions econòmiques d'aquesta «Unión Nacional».

«El Matí», i els altres

«El Matí», diari papista i infantívolament rosat, diu que els catòlics no poden consentir que davant el Ministeri d'Instrucció Pública hi hagi un enemic del catolicisme.

¿I els altres, senyors d'«El Matí»? ¿I els qui no són catòlics? Suposem que aquests també estan en llur dret si diuen: «No podem consentir que davant del Ministeri d'Instrucció Pública hi hagi un Ministre que faci catolicisme».

¿Què passarà aleshores, senyors d'«El Matí», diari papista, infantívolament rosat?

Notícies de províncies

Granada: «Han dimitit els gestors de la C. E. D. A.».
Múrcia: «Dimiteixen els consellers i gestors provincials cedistes».

Lugo: «Dimissió dels gestors municipals i provincials de la C. E. D. A.».

Felicitem efusivament els de Granada, Múrcia i Lugo.

Notícies oficials de política internacional

Anglaterra, França i Itàlia treballaran activament per assegurar-nos la pau, això segons les notícies oficials.

Ara de fonts no oficials es sap que Anglaterra, França i Itàlia, (cal afegir-hi Alemanya i Àustria), es preparen febrament per assegurar-nos la guerra.

«Eleccions a Buenos Aires»

Després del miravolant Congrés Eucarístic, fet a Buenos Aires, els catòlics argentins s'han vist sorpresos per un nou triomf dels socialistes en les eleccions del Senat.

Queda vist que on posa la mà el Papa assegura el triomf de l'adversari.

Esperem que el Pontífex de l'Església ordeni un Congrés Eucarístic per aquestes «terres beneïdes per Déu».

I que ho faci aviat!

En bones mans hi ha el pandero

Abissínia demana a la Societat de les Nacions que estudiï el plet que aquesta nació té amb Itàlia.

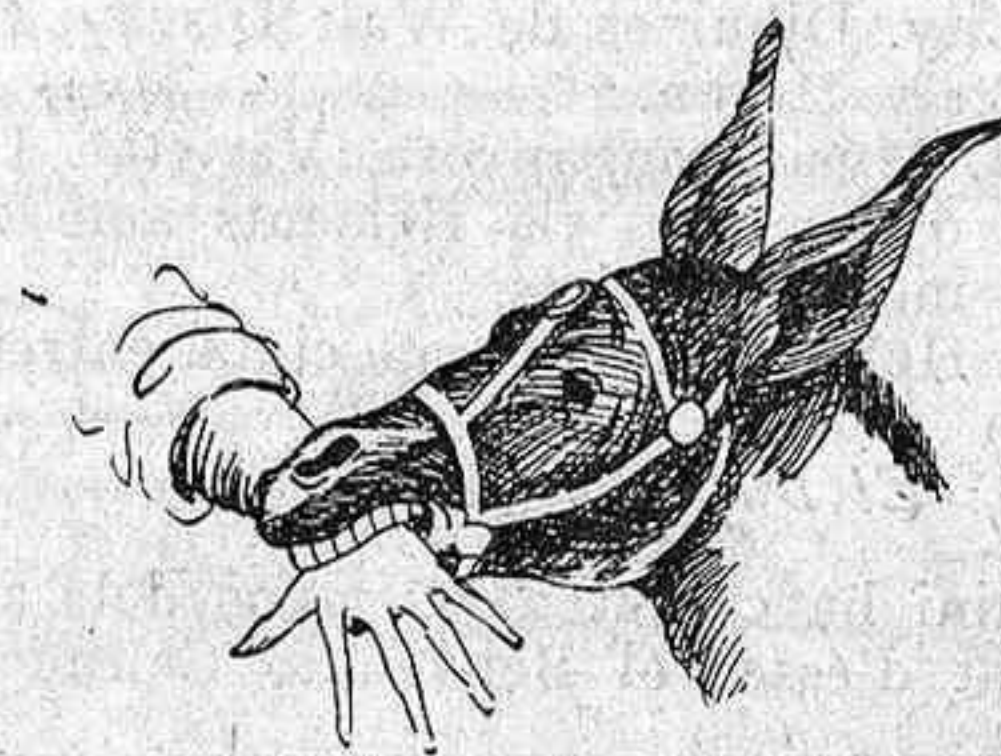
Augurem per a Abissínia un conflicte darrera l'altre.

Massa imaginació

Un Cap militar ha presentat una «querrela al Jutjat de Guàrdia per injúries «al Cos»».

Ben fet! El cossos no es poden injuriar. Hi ha gent que té molta imaginació i es podria donar el cas que la imaginació fes excessos.

L'acció de la justícia

L'altre dia fou assistit a l'Hospital Clínic un home que patia unes ferides produïdes per les mossegades d'un ase.

Som dels qui hem cregut, creiem i creurem, amb l'acció de la justícia. Esperem que l'ase serà exemplarment punit.

És hora d'escarmentar els ases mossegaires, i, si és possible, fins els ases diposats a mossegar.

**Aquest número ha estat visat
per la censura**

S'ha descobert que una gran part dels embotits que mengem a Barcelona eren fets de carn de cavall. I no serà perquè els porcs no abundin. Els únics que podrien fer-los la competència són els rucs, dels quals tenim també una bona provisió.

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CINE TALIA

La portera de la fàbrica

EN ESPANYOL

MÚSICA Y MUJERES

Per Joan Blòndell. Deliciosa revista musical amb dues-centes beutats seleccionades junt amb Dick Powell.

EL 96 DE CABALLERÍA

per Lucien Baroux

A Madrid, s'ha celebrat una funció teatral per a copellans sols. No es tractava de cap espectacle pornogràfic com més de quatre malpensats podrien creure's, sinó de la representació d'una obra d'assumpte bíblic que tampoc no té res a veure amb «La corte de Faraón».

No sé per què aquesta festa de teatre *ad usum ecclesiarum* ens evoca aquella xiroia cançó popular barcelonina que comença:

Cinquanta capellans,
baixaven f nt tabola...

Giralt, Ulled, Polo Otin, Santamaria, Batalla, etc., etc., una altra vegada en escena. Un bon tiberi, ara que s'apropa la calor! Caldrà, o tancar la porta o tivar la cadena.

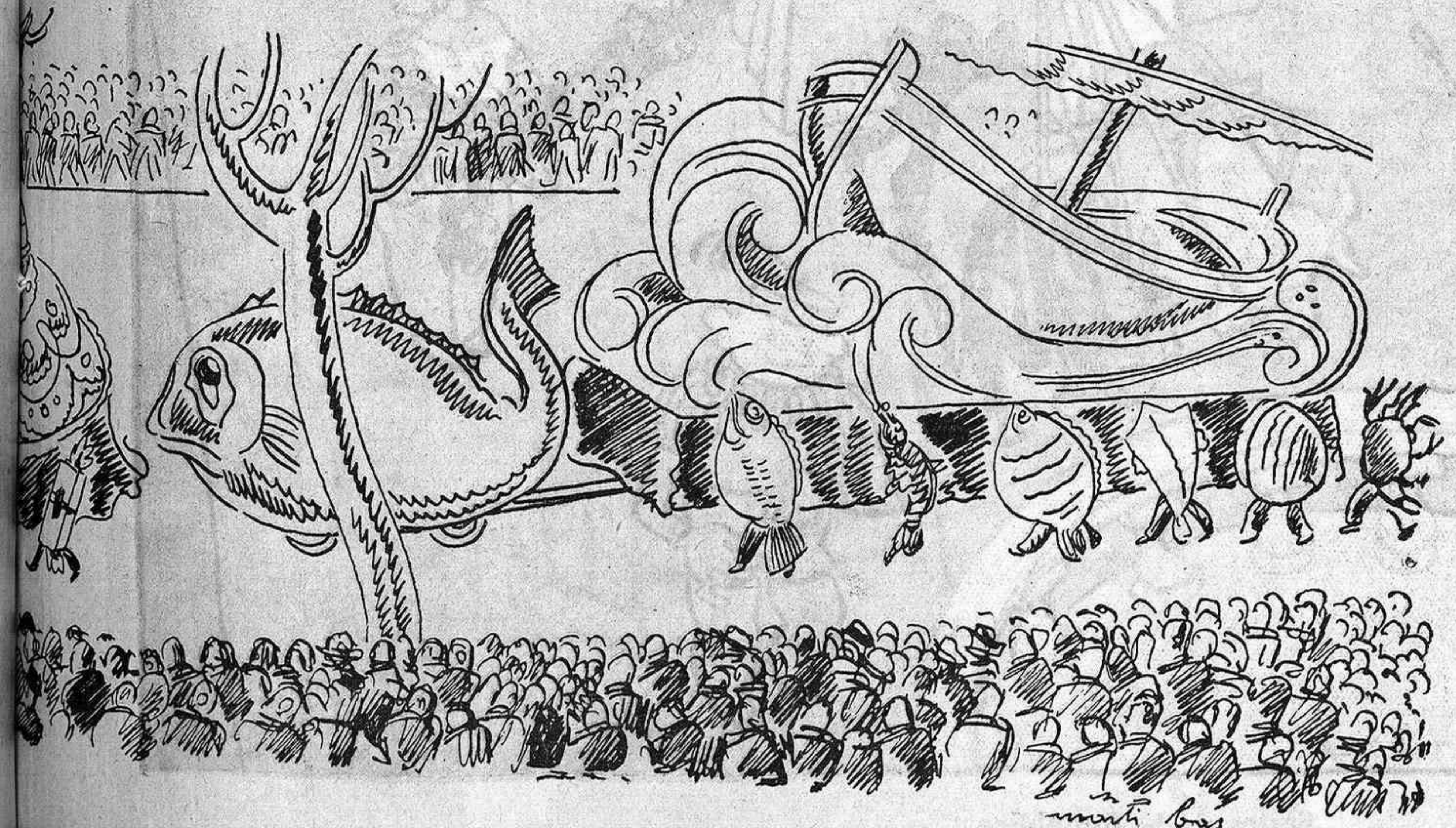
TEATRE COMIC

Gran Companyia de Revistes

¡¡EXIT!! ¡¡EXIT!!

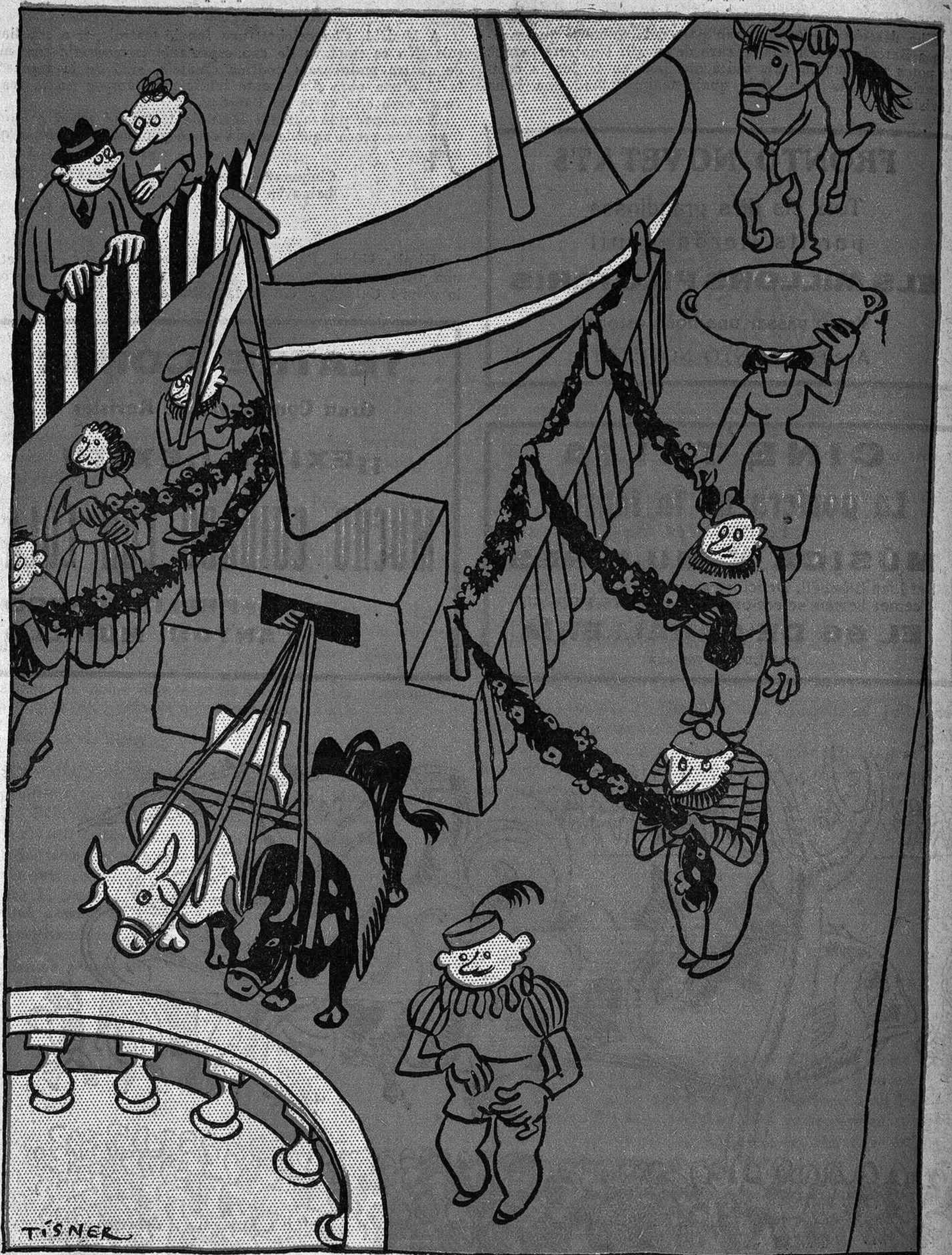
MUCHO CUIDADO CON LOLA

Per PERLITA GRECO
i ANTONI MURILLO

març 1935

de les festes

Festes de la República

¡Sí, sí; li poden anar fent festes! ¡El que cal és que demà no procureu de treure-li els ulls!